

“இல்லலை நான் அவரது அப்பா!”

“இவரை வார்ட்டில் தங்கவைத்து, பரிசோதிக்கவேண்டும். கப்டத் தங்குவதற்கு அம்மா தவேலை!”

நான் பக்கத்தில் இல்லாது மகனை ஆஸ்பத்திரியில் விட்டுப் போக எனக்கோ மனச்சம்மதம் இல்லலை.

“கிட்டத்தான் இருக்கிறோம். தவேயானால் கொண்டு வருகிறேன். இப்போது ஏதாவது மருந்து கொடுங்கள். போதும்!”

டொக்டர் என்னை ஒருமாதிரியாகப் பார்த்தார். பிறகு சில குளிசகைகளைத் தந்தார். “இது வலியைப் போக்க உதவும். இது பிள்ளையை உறங்க வைக்கும்.”

வீட்டுக்கு வந்து கொஞ்ச நேரத்தில் மகன் உறங்கிவிட்டான். அவ்வளவு நேரமும் துடித்துக்கொண்டிருந்த என மனது சற்று ஆறுதல் அடைய தது. எனினும் உறங்காமல் விழித்திருந்தனே. மகன் நிம்மதியாக உறங்குகிறானா, வயிற்று வலி அவனது உறக்கத்தைக் கெடுக்குமா என்று கவனித்துக்கொண்டிருந்தனே. மெதுவாக அவனது அடி வயிற்றை அழுத்திப் பார்த்தனே. அழுத்தும் போது அவனுக்கு வலிக்கிறது. உறக்கத்திலும் முறுவலித்தான்.

அதிகாலை திரும்பவும் மகனை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டோட வேண்டியிருந்தது. உறக்கத்திலிருந்து விழித்ததும் அல்லது வலி தாங்க முடியாது விழித்து அழுத்தொடங்கி விட்டான். உடனடியாக ‘வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்பட்டவனே’ என்ற வதைத்தியர் கபறினார். சிறிய சத்திர சிகிச்சை செய்யவேண்டி ஏற்படலாம். மகனைத் தள்ளுகதிரையில் இருத்தி வார்ட்டிற்கு கொண்டு சனெற்றோம்.

வார்ட்டை அடைய ததும், உள் நுழைவது கஷ்டமாயிருந்தது. நடபாதையில் பலர் நின்றுகொண்டிருந்தனர். பலர் உட்கார்ந்து பசீக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அதிகாலையில் நோயாளரைப் பார்க்க இவ்வளவு பரே வந்திருக்கிறார்களா?... அவர்களையெல்லாம் உள்ளே வரவிட்டிருக்கிறார்களே என்றெல்லாம் யோசித்தனே. ஒருவரிடம் இதுபற்றி விசாரித்தனே.

“எங்களுக்கு படுக்கை... கட்பில் இல்லலை. சிகிச்சைக்காக இந்த வார்ட்டிற்கு அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் நாங்கள். கட்பில் வசதி இல்லாததால் இப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறோம்.”

எல்லாக் கட்பில்களையும் ஒரு கண்ணோட்டம் விட்டனே. சில கட்பில்களில் இருவர் படுத்திருந்தார்கள்.

மகனுக்கு சலேனை ஏற்றவேண்டும் என டொக்டர் குறிப்பிட்டிருந்தார். என்ன செய்யப் போகிறார்களோ என எனக்குள்ளே கேள்வி எழுப்பிக்கொண்டிருந்தனே. அங்கிருந்த தாதிமார்களிடம் விசாரித்தனே.

“கொஞ்சம் பொறுங்கள்... வார்ட்டைக் கவனிக்கும் டொக்டர் வந்ததும் முடிவெடுக்கலாம்!”

பொறுத்தனே. மகன் பொறுமனை இழந்துகொண்டிருந்தான். வளையே மழை பெய்யத் தொடங்கியது. அரசைச் சுவர்ப்பாடாக வாசலுக்குள் துவாணம் அடித்தது. நோயாளிகள் மழைக்கு ஒதுங்கினார்கள். இன்னும் இடஞ்சல ஏற்பட்டது.

டாக்டர் வந்ததும் நோயாளிகளெல்லாம் பரபரத்து ஒரு வரிசையில் (கியூ) நின்றனர். வரிசைக் கிரமமாக ஒவ்வொருவராக அவர் முன் சின்று பரிசோதிக்கப்படுவது வழமையான ஒழுங்கு போலிருந்தது. இவ்வளவு அடிப்படை வசதிகள் போதாத ஒரு வதை தியசாலையில், அவர்கள் பெரிய மனதுடன் பணிபுரிவதை மனதிற்பாராட்டினேன். நோயாளிகளின் கஷ்ட நிலைமை பற்றிய இரக்க உணர்வும் ஒரு பக்கம்.

டாக்டரின் பணிப்பின் பரேல் ஓரளவுக்கு இயலுமான ஒரு நோயாளியை (அப்படி நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.) இறக்கிவிட்டு அந்தக் கட்டிலில் மகன்கைக் கிடத்தினார்கள். இலையான்கள் (ஈக்கள்) அங்குமிங்குமாகக் கட்டில்களிலும் மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. இந்தக் களபேரங்களில் மகனுக்கு வலி மறந்துவிட்டதுபோலிருந்தது. அவன் வறறு விதமாக அழத் தொடங்கினான்.

“இங்கை இருக்கமாட்டான். வளையே கொண்டுவருங்கள்!”

நான் அவனது கையைத் தடவி, காலத்தைத் தடவி...தாக் காட்டிக்கொண்டிருந்தனே. ஓரிரும் மணித்தியாலங்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. இடையிடையே தாதிகளிடம் விசாரித்தனே.

“அவருக்கு இரத்த சோதனை செய்யுமாறு டாக்டர் எழுதியிருக்கிறார். அதற்காக வயிட்டுப் பண்ணுவேண்டியிருக்கிறது.”

எனக்கு வயிட்டுப் பண்ண இயலவில்லை.

“அதனைச் சீக்கிரம் பண்ணமுடியாதா?”

“அது சம்பந்தப்பட்ட ஊழியர்கள் இன்று வலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.” அந்த விளக்கம் எரிசலலை ஊட்டியது.. “இப்ப என்ன செய்வது?” நாளாந்தம் ஆயிரக்கணக்கான நோயாளிகளைப் பராமரிப்பவர்களுக்கு ஒரு தந்தையின் துடிப்பை விளங்கிக்கொள்வது முடியாமலிருக்கலாம். எனக்குக் கொதி ஏறியது.

“மகனை இங்கிருந்து விடுவித்துவிடுங்கள்... நான் கொழும்புக்குக் கொண்டுவருக காட்டுகிறேன்.”

“அதற்கு டாக்டரிடம் கேளுங்கள். நாங்கள் முடிவெடுக்க முடியாது.”

டாக்டரும் இணங்கவில்லை. நான் வற்புறுத்தலாயும் தயவுடனும் கட்டினேன்.

“உங்களையே சுவையிருப்பத்தின் பரேல் மகன்கைக் கட்டிக்கொண்டு போவதாக எழுதிக்கொடுத்துவிட்டுப் போகலாம்....”

அப்படியே செய்தனே.

கதையின் மையத்துக்கு உங்கள்கைக் கொண்டுவருவதாகக் கறிவிட்டு, பிறகு வளையே

சென்றோவிட்டனே போலிருக்கிறது.

சரி, இதோ வந்தாயிற்று!

கொழும்பு வதைத்தியசாலகைக்கு வர நேர்ந்தது இவ்வாறுதான். கொழும்பு வந்து, மாதலில் ஒரு சூழந்தை ஸ்பெஷலிஸ்ட்டொக்டரிடம் காட்டியபோது, அவர் பரிசீலித்தபின் இந்த வதைத்தியசாலகைக்கு கொண்டுவராமாறு கபினார்.

இங்கேயும் அதே மாதிரியான ஒரு பிரச்சினையை எதிர்ப்போக்க வணேட்டியிருந்தது.

“பிள்ளையின் அம்மா வரவில்லையா?” வார்ட்டிக்கூப் பொறுப்பான தாதி கட்டார்.

“இல்லை அவசரத்தில் வந்தது. வீட்டில் மற்ற பிள்ளைகளுடன் தாயாரை விட்டு, நான் மட்டும் மகனோடு வந்தேன்.”

“பிள்ளையுடன் இரவு வார்ட்டில் தங்குவதற்கு அவரது அம்மா அல்லது யாராவது பணிகள் தான் அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.”

அந்தத் தாதி அம்மா கடமையான தொனியிற் கபினார்.

“நான் புத்தளத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன். உடனடியாக அம்மாவைக் கப்பிடமுடியாது.... நான் பிள்ளையின் அப்பா. இன்று இரவுமட்டும் என்னை அனுமதியுங்கள்... காலையில் தாயாரைக் கப்பிட்டுவிடலாம்.!”

“இங்கு நோயாளருடன் தங்குவதற்கு ஆண்களை அனுமதிப்பதில்லை!”

நான் ஒரு பாசத்துக்கூரிய அப்பாவின் முகத்துடன் அவ்விடத்தில் நின்றேன். ஆனாலும் நான் ஓர் ஆணின் முகத்தையும் கொண்டிருந்தேன். அந்த ஒரு காரணத்துக்காக, பிள்ளைக்கு நான் செய்யவேண்டிய கடமை (அல்லது உரிமை) மறுக்கப்படுவதுபோலிருந்தது. பிள்ளைகளுக்குத் தாயிடமிருந்து கிடக்கக்கூடிய பரிவு, பணிவிடை, ஆதரவு அரவணைப்பு அனைத்தையும் என்னாலும் தரமுடியும்.

எனக்குப் படபடப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. பிள்ளையை மட்டும் ‘வார்ட்டில்’ மறித்து வதைத்துக்கொண்டு, ஆண் என்ற காரணத்துக்காக எனக்கு அனுமதி கிடக்காமற் போய்விடுமோ? இப்படிக்கடமையான சட்டதிட்டங்கள் இருப்பது எனக்கு ஏற்கனவே தெரியாது. இந்நிலமையில் மகனைத் தனியே விட்டுப் போக எனக்குச் சம்மதமுமில்லை.

இயன்றவரை அவர்களிடம் தயவுடன் கேட்டேன். வார்ட்டிற்கூப் பொறுப்பான டொக்டரிடம் கேட்டுப்பார்க்குமாறு கபினார்கள். இவற்றையெல்லாம் ஒரு பக்கத்திலிருந்து அவர் கவனித்துக்கொண்டிருந்தார். ஆரோக்கியமான இதயத்துடன் பல டொக்டர்கள் உள்ளனர் என்பதற்கு டொக்டராயிருந்த அந்த இளம்பண்ணும் ஒரு சான்று!

அவருக்கு முன்னால் போய் மிகவும் மரியாதையுடன் நின்றேன். இன்னொருமுறை அவருக்கு விளக்கம் கபினேன்.

“இன்று இரவு நில்லுங்கள்.... காலையில் தாயாரை அழைத்துவிட வேண்டும்... சரியா..?”

“சரி” (உங்களுக்கு பலகோடி நமஸ்காரம் தாயே!)

வார்ட் அரைச் சுவர்களினால் ஓவ்வொரு பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஓவ்வொரு பகுதிக்குள்ளும் ஆறு படுக்கைகள். ஒரு பக்கமாக எல்லா வார்ட்களையும் தொடர்பு படுத்தும் நடபாதை.

நடபாதையின் அரைச் சுவர் ஓரமாக உள்ள ஒரு படுக்கையை மகனுக்குக் கொடுக்க மாறு டொக்டர் பணித்தார். அப்படியானால் நான் வார்ட்டிற்குள் நுழையாமல் சுவர் ஓரமாக நின்றபடியே மகன்கைக் கவனித்துக்கொள்ளலாமாம். சட்டதிட்டங்களை மீறாமலும், எனது இக்கட்டான நிலமகைக்கு உதவும் முகமாகவும் டொக்டர் இப்படியான ஒரு ஒழுங்குமுறையை மறே கொண்டு இருந்தார்.

இரவெல்லாம் நான் சுவர் ஓரமாகவே நின்றேன். மகனுக்கு சலேனை ஏற்றினார்கள். அரைச் சுவருக்கு மலோகையை வார்ட்டிற்குள் செலுத்தி மகன்கைத் தடவிக் கொடுத்தேன்.

எனக்கு அசதியாகவும், களைப்பாகவும் இருந்தது. மூதல்நாள் இரவிலிருந்து நித்திரையில்லை. நடுநிச்சுப் பட்டபட்டபு.

மனதுக்குள் மகன்கைக்காகப் பிராத்தனை. நித்திரைத் தடுக்கம்.. சிலவேளைகளில் சுவருடன் தலையை அடித்தது.

நடபாதையில் ஒரு சில கதிரகைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. இரவுப்பணிக் காக வந்திருந்த தாதிமார்களில் சிலர் என்னிடம் வந்து: “அந்தக் கதிரையில் அமர்ந்து தடுங்கலாமே!” எனப் பரிந்துரைத்தனர்.

நான் பெரிய மனதுடன், அவர்களது பரிந்துரையை நன்றி கஃறி நிராகரித்தேன். இந்தளவு வாய்ப்பே எனக்குப் போதுமென்றிருந்தது. அதைவிடவும் மலோனை ஒரு காரணம், எனக்கு மகன்கை விட்டு அந்தப் பக்கம் இந் தப்பக்கம் போக விருப்பமில்லை.

ஓவ்வொரு விதமான நோய்களுடன் ஓவ்வொரு குழந்தைகளும் இருந்தார்கள். உபாதை தாங்காத சில குழந்தைகளின் அழுகைச் சத்தங்களும் கேட்டன. அவர்களைத் தாய்மார் திறேறி உறங்கவைக்கும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பக்கத்துப் படுக்கையில் குழந்தையை வதைத்திருந்த தாயார் எனக்குத் தனீர் தாயாரித்துத் தந்தார்.

இரவாக ஆக, குழந்தைகள் உறக்கமடந்துகொண்டிருந்தார்கள். அழுகைச் சத்தங்கள் குறைந்து கொண்டிருந்தன.

ஒரு கட்டத்தில் என்னாலும் தாங்க முடியவில்லை. தடுக்கம் அந்த அளவுக்குக் கண்ணுக்குள் முட்டிப்போயிருந்தது. கண்கள் மஃபி மஃபிச் சொருகிக் கொண்டிருந்தன. மகனும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்துபோயிருந்தான்.

காலாற அமரவேண்டும் போலிருந்தது. பக்கத்தில் இருந்த கதிரையிற் போய் அமர்ந்துவிட்டேன். கண்கள் இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று தாமக மஃபிக் கொண்டன.

ஓரு குழந்தையின் வீ ரிட்ட அழுகைச் சத்தம் கட்டுக்கொண்டிருந்தது. உறக்கத்திலும் அந்த சத்தம் எனக்குக் கட்டெது. உறக்கத்துக்கும் விழிப்புக்கும் இடபைபட்ட ஓரு நிலை.

எனினும் நான் அந்த சத்தத்தைப் பற்றிப் பரிதாப ஒன்றும் அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. நாய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைகள் உபாதையில் அழுகின்றனர். அவற்றைக் கவனிப்பதற்குத் தாய்மாரும், தாதிமாரும் இருக்கிறார்கள். நான், எனது மகனபைபற்றி மட்டும் (உறக்கத்திலும்) கவலைபட்டதுக்கொண்டிருந்தனே.

நித்திரை இன்னுமின்னும் என்னகைக் கவவிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தது.

யாரோ என்னதைத் தட்டினார்கள்.

திடீசுக்குற்று அரகைகுறையாக விழித்தனே. என முன்னே இரவு பணிபுரியும் தாதியொருவர் நின்றார்.

“ஓ” வனெக் குளறும் ஓரு குழந்தையின் சத்தம் கட்டுக்கொண்டிருந்தது. மற்றப்படி அவரவர் பாட்டில் அரதைத்திக்கத்திலோ, முழுத்திக்கத்திலோ அமதியாய் இருந்தார்கள்.

“என்ன?” எனத் தாதியிடம் கட்டினே.

“ஓரு உதவி செய்ய முடியுமா?”

நான் தடுமாறினனே. “என்ன உதவி?”

“என்னோடு கொஞ்சம் வர முடியுமா?..”

இப்போது என கண்கள் முழுமையாகத் திறந்து விழித்துக்கொண்டன.

“குழந்தையொன்று அழுது குளறிக் கொண்டிருக்கிறது. அழுது அழுது களதைத்துவிட்டது. என்ன செய்தும் அடக்க முடியாமலிருக்கிறது...”

“நான் வந்து என்ன செய்வது?” (எனக்கு எவ்வித மந்திர மாயவித்தகைளும் தெரியாதே!)

“அழுகையை நிறுத்தாவிட்டால் பித்தம் வந்து உன்னைப் பிடிச்சுக்கொண்டு போய்விடும் என்று குழந்தைக்குச் சொல்லியிருக்கிறோம். நீங்கள் வந்து கொஞ்சம் பயமுறுத்திவிடுங்கள்!”

அடக் கடவாளே! என்னை பார்க்கப் பித்தம் மாதிரியா இருக்கிறது? என்னைப் பார்க்க அவ்வளவு விகாரமாகவா தோன்றுகிறது?

இரண்டு நாட்களாக நித்திரை இல்லை, அலசைசல். ஓருவளே அப்படித்தான் தோன்றியிருக்கிறதோ என்னவோ! அந்தப் பண்ணின் முன் எனது முகத்தைக் காட்டிக்கொண்டு நிற்பதற்குக் கிச்சமாகக் கிட்ட இருந்தது. தலமையினைக் கையினால் கோதிவிட்டு சரிசெய்தனே. கண்களதைத்துடதைத்தனே.

“வர மடபயுமா?... ஓர் சின்ன உதவிதானே?”

சங்கடமாய் இருந்தது. குழந்தைகளைப் பயமுறுத்துவது எவ்வாறு என்பது எனக்குத் தெரியாது. அதில் சமமதமும் இல்லை. அதிலும் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கும் ஓர் குழந்தையைப் பயமுறுத்துவது என்பது எவ்வளவு மோசமான செயல்?

“வாருங்கள்!” என்றவாறு நடந்தாள். செய்வதறியாது தாதியின் பின்னே மெல்ல நடந்து போனேன். ஓர் ஆணாகிய என்னைத் தயக்கபீர்த்து இங்கு தங்குவதற்கு அனுமதியளித்த மகைக்குக் கமைறாக இப்படிப் பயே வடேம் போடவணே டியிருக்கிறதே?

போகிற போக்கில் கட்டேனே. “குழந்தை ஏன் அழுகிறது?”

“அப்பா வணே டுமாம்!... இந்த நேரத்தில் எப்படி அப்பாவைக் கொண்டுவருவது?...”

குழந்தை அழுகொண்டிருந்த பகுதிகுள் போனோம். தாயார் குழந்தையைத் தடுக்கி வதை திருந்தார். குழந்தை அழுகுது அழுகுது மாய் ந்துகொண்டிருந்தது. முகம் முழுவதும் கண்ணீர் வழிந்திருந்தது. மிக் கும் வடிந்திருந்தது.

“புத்தே..!” (மகன்..!)

எனது அழைப்புக் குரல் கட்டேனும் குழந்தையின் அழுகை சட்டென நின்றது. ஓர் அதிர்ச்சி போலவும், ஆச்சரியத்துடனும் அதன் பார்வை திரும்பியது. நான் முகத்தை சற்று மறுபக்கமாகத் திரும்பிக்கொண்டு கைகளை நீட்டினேன்.

அது என்னிடத்தில் வந்துவிட்டது!

(மல்லிகை - 2004)

rajsiva50@gmail.com